

Nefsimin Burnu Aktıkça

— nevzat-taski · 24 Aralık 2010

Ruhumun cüret ettiği
Zevk çılgınlığı
Nefsimin ateşini yakarken,

Yalancı duygularım mest olup
Güzel vicdanımı
Şeytanın ellerinde kirletirdi.

Fani gözlerimin takip ettiği
Sahte ayrıcalıklar,

İlahi duruşumu
Gasp eden zayıflığımın
Kükreyen sesi olmuş,
Yitik vücudumda.

Saf düşünce idrakiyle beslenen ümitlerim,
Zamanın saçtığı, Kötü tohumları içirirken
Tenimin bütün sahillerine,
Ahlakı bozulmuş
Menfaat sahibi gibi duran,
Beklentiler demlenirdi açlığımda.

Artık küfre bezendi sözlerim
Bozdu sükûnetini,
Zehir akıtıyor
Dilimin ucundan.

Maviyi okşayan
Yeşili avuçlayan hislerimi,

İçi oyulmuş ağaçların gövdesinde beslenen
Küçük yaratıklara benzetiyorum.

Geceye düşen sancılı gölgemi

Ay teŖhir ederken.

Kusurlarım övünüyor
Boğulan sabrımda,
Sakin duruşum
Suskunluğumun pençesinde kıvranıyor
Çile çekerek.

Hazana kapılmış
Bahardan ibaretim.
Sonsuzlukta uyutulmuş
Gizli düşmanların
Avucunda kanıyor yüreğim.

Bütün gayretlerim
Günaha taşındı
Titreyen nefesimde.

Güzel denizlerde avunan
Sahillerde gezmiyor aklım,

Zenginliğe sığmadı
Fakirliğimin ölçüsü.

Dost sandığım hayat
Çekip götürdü masumiyetimi,
Çözüldü insanlığımın
Fikir yapısı
Kaçıyor kendisinden,

Başka zevklerin kazdığı
Siperlere gömdü başını.

Maddenin boşluğuna bırakarak.